19/11/2019

Τελετή μνήμης για τους κρατουμένους χιτλερικού Στρατοπέδου Συγκέντρωσης

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Μητροπόλεις Οικουμενικού Θρόνου

Στις 10 Νοεμβρίου 2019, έλαβε χώρα στον Τόπο Μνημείου του χιτλερικού Στρατοπέδου Συγκέντρωσης (KZ) στο Allach Μονάχου η ετήσια τελετή μνήμης για τους κρατουμένους που βασανίστηκαν εκεί, την περίοδο 1943 μέχρι 1945.

Την τελετή οργάνωσε το τοπικό διακομματικό Δημοτικό Συμβούλιο του δημοτικού διαμερίσματος 24, Allach Μονάχου.

Στον χαιρετισμό του ο ιστορικός και μακροχρόνιος ερευνητής της ιστορίας του KZ-Allach, κ. Klaus Mai, ανέφερε, μεταξύ των άλλων και τα εξής:

Η 9η Νοεμβρίου 1938 ήταν για τους ναζιστές μια πρόβα. Έπρεπε να διαπιστωθεί το πόσο γίνεται αποδεκτό από τη γερμανική κοινωνία μια, από το κράτος οργανωμένη, καταδίωξη των Εβραίων. Τα γεγονότα της 9ης Νοεμβρίου 1938 σήμαιναν για τους ναζιστές το ότι είχαν τη σύμφωνη γνώμη των Γερμανών για την τελική εξόντωση των Εβραίων. Το Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Allach είναι ένα παράδειγμα για το πως η ναζιστική δικτατορία σε συνεργασία με την παραγωγή πολεμικής βιομηχανίας, λειτούργησε ως τρόπος και μέθοδος „εξόντωσης μέσω εργασίας“ („Vernichtung durch Arbeit“) για τους Εβραίους και τους λαούς της Ευρώπης.

Στην τελετή μνήμης έλαβε μέρος και ο Πρωτοπρεσβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης που άναψε ένα κερί, ως μνημόσυνο, στο τόπο του μαρτυρίου, στον οποίο υπήρχαν και Έλληνες κρατούμενοι.

Κατετέθηκαν στεφάνια από το τοπικό Δημοτικό Συμβούλιο Allach και από τον Σύλλογο Κρατουμένων Νταχάου.

Εκπρόσωποι της τοπικής βαυαρικής κοινωνίας ανέγνωσαν περιγραφές των κρατουμένων για τα βασανιστήρια, από έγγραφα που υπάρχουν και είναι αρχειοθετημένα στην Εισαγγελία Μονάχου και στην Κεντρική Υπηρεσία για εγκλήματα του ναζισμού, στο Βερολίνο.

Ιδιαίτερα συγκινητική είναι **η ανάγνωση της αφήγησης του Εβραίου Otto Gunsberger, που γεννήθηκε στις 13.10.1926 στη πόλη Nagykanizsa της Ουγγαρίας,** συνελήφθη από τους ναζιστές και μεταφέρθηκε στα στρατόπεδα συγκέντρωσης Άουσβιτς, Μπούχενβαλντ και Μπίσινγκεν και από εκεί με τρένο στο στρατόπεδο Allach Μονάχου.

Η αφήγησή του, σε μετάφραση από τα γερμανικά:

Όταν το τρένο (που μετέφερε τους κρατουμένους) έφθασε στον προορισμό του (στο KZ-Allach) η πλειοψηφία των κρατουμένων υπέφερε από πείνα και δίψα. Τους επιζήσαντες σε κάθε βαγόνι μπορούσε κανείς να τους μετρήσει με τα δάκτυλα ενός χεριού. Ήμουν ο μόνος που επέζησα στο βαγόνι μου, όταν δόθηκε η διαταγή να κατεβούμε από το τρένο. Ένα ανοικτό βαγόνι χωρούσε 90 κρατουμένους.

Έξω από το σιδηροδρομικό σταθμό υπήρχε στο έδαφος ένας μεγάλος κρατήρας, απομεινάρι από ένα βομβαρδισμό. Ειδική μονάδα των ναζιστών σήκωνε τα πτώματα από το τρένο και τα πετούσε μέσα στη βαθειά τρύπα του κρατήρα. Μπόρεσα να συρθώ μέχρι το χείλος του κρατήρα και ξάπλωσα στην άκρη του ανάμεσα στα πτώματα, αδύναμος να κινηθώ παρά πέρα. Όλο και περισσότερα

πτώματα στοιβάζονταν γύρω μου. Παρατήρησα εδώ και εκεί μερικούς που ακόμη ανέπνεαν εξασθενημένα. Πέθαναν όμως αμέσως από πνιγμό επειδή τους σκέπασαν με άλλα πτώματα.

Συχνά έπρεπε να κυλιέμαι στο πάτωμα πέρα δώθε για να αποφύγω την ίδια μοίρα. Κρατούμενοι έσερναν, με διαταγή των ναζιστών, καρότσια με πτώματα για να τα ρίξουν μέσα στον κρατήρα. Δύο άνδρες ήρθαν και με σήκωσαν. Τους είπα ότι ακόμη ζω. Αυτοί δεν ενδιαφέρθηκαν και μου είπαν ότι αυτό πρέπει να το πω στο στρατόπεδο συγκέντρωσης που θα με πήγαιναν.

Αμέσως με έριξαν πάνω σ΄ένα κάρο, ανάμεσα στα πτώματα. Πάνω από μένα έριξαν και άλλα πτώματα και παρ΄όλίγο θα πνιγόμουν. Έπρεπε να τεντώνω τα πόδια μου και τα χέρια μου για να παραμερίζω τα πτώματα και να μπορώ να αναπνεύσω. Ευτυχώς αυτό δεν κράτησε πολύ, έως ότου έφθασα στο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Δεν είχα πλέον δύναμη να κρατήσω ψηλά τα πτώματα. Στο ξεφόρτωμα έριχναν όλα τα πτώματα στο έδαφος, από όπου τα έπαιρναν άλλοι και τα μετέφεραν στο κρεματόριο. Εμένα απλώς με άφησαν εκεί και παρέμεινα για αρκετή ώρα μεταξύ των πτωμάτων, μέχρις ότου ένας ηλικιωμένος κρατούμενος παρετήρησε ότι ακόμη ζω. Με πλησιάσε και ξαφνιάστηκε για το γεγονός ότι είχα ακόμη πλήρεις τις πνευματικές μου δυνάμεις. Μου είπε ότι δεν μπορούσα πλέον να παραμείνω στο χώρο αυτό, γιατί έτσι προδίκαζα τον άμεσο θάνατό μου. Εάν μπορούσα ακόμη να συρθώ, έπρεπε να εγκαταλείψω το σημείο αυτό και να πάω σε μια από τις παράγκες που ήταν σε απόσταση 30 μέχρι 40 μέτρων. Με τη βοήθειά του σηκώθηκα και έκανα μερικά βήματα. Με συνόδεψε μερικά μέτρα και μετά έφυγε. Τον ευχαρίστησα. Ζαλισμένος προχώρησα και έφθασα στο τοίχο της πρώτης παράγκας και από εκεί στο δεύτερο κτήριο.

Στους κρατούμενους παρείχαν κάθε μέρα μια δίαιτα με 100 γραμμάρια ψωμί και ένα πιάτο με σούπα. Δεν αποτελούσε θαύμα το γεγονός ότι κάθε μέρα ανέσυραν από το αχυρένιο στρώμα ένα αριθμό νεκρών. Οι περισσότεροι κρατούμενοι δεν είχαν πλέον δυνάμεις να περπατήσουν, ξάπλωναν στο πάτωμα, όπως τα ζώα σ΄ένα σταύλο.

Οι παλαιότεροι κρατούμενοι έβλεπαν εμάς, που εἰμασταν όλη την ημέρα ξαπλωμένοι στο αχυρένιο στρώμα, ως μελλοθανάτους και πολλές φορές έτρωγαν από τη δική μας μερίδα φαγητού, για να μπορέσουν να καλυτερεύσουν τις δικές τους δυνατότητες επιβίωσης.

Η δική μου κατάσταση χειροτέρευσε γρήγορα και μετά πό τρεις εβδομάδες από τον ερχομό μου στο στρατόπεδο Allach, ήμουν μόνο πετσί και κόκκαλο, με άκρως σκελετωμένα πλευρά και οπίσθια. Γνώριζα ήδη ότι σε μια ενδεχόμενη μεταφορά

μου δεν θα επιζούσα πάνω από δύο ώρες. Η θέλησή μου για ζωή γινόνταν όλο και περισσότερο αδύναμη και πλησίαζα το θάνατο, αφού σχεδόν όλες οι δυνάμεις μου έσβηναν.

Μέσα στην απελπισία μου αναδύθηκε ξαφνικά στη συνείδησή μου και πάλι το ένστικτο της ζωής.

Αποφάσισα να επισκεφθώ την παράγκα για τους αρρώστους, η οποία ήδη και στο παρελθόν με βοήθησε δύο φορές.

Η παράγκα βρίσκονταν στο απέναντι πεζοδρόμιο, όχι πάνω από 50 μέτρα. Χρειάστηκα μισή ημέρα για να καλύψω την απόσταση. Ένα μέρος της διαδρομής το έκανα συρόμενος με τα χέρια μου και τα γόνατά μου. Δύο φύλακες της παράγκας δεν είθελαν να με αφήσουν να εισέλθω, για το λόγο ότι δεν υπήρχε εκεί ιατρική περίθαλψη. Το πρόβλημά μου όμως ήταν το ότι για μένα το μοναδικό φάρμακο ήταν η τροφή (και όχι άλλα φάρμακα) και αυτή δεν μπορούσα να την έχω…

Ο Otto Gunsberger απελευθερώθηκε από τους Αμερικανούς στις 30 Απριλίου 1945 και μετά από τρίμηνη παραμονή του σε νοσοκομείο επέστρεψε στην Ουγγαρία. Το 1956 ματανάστευσε με την οικογένειά του στην Αυστραλία όπου πέθανε το 2013 στη Μελβούρνη, σε ηλικία 87 ετών.

Στις φωτογραφίες ο Πρωτοπρεσβύτερος Απόστολος Μαλαμούσης και ο ιστορικός κ. Klaus Mai

(Fotos: Klaus Mai)

ΠΗΓΗ: ELLINIKIGNOMI